

dan Bemyndigelse, saa at den kan slaae til, naar Sagen er tilbørlig forberedt imellem de to Parter, Ministeriet og den vedkommende Commune. Jeg antager ikke, at det kan være forbundet med nogen væsentlig eller overhovedet med nogen Ulempe, om det, som Hærloven foreskriver, bliver overladt til Lovgivningsmagten at sanctionere saadanne Overeenskomster. Jeg er endog tilbøielig til vedblivende at troe, at de Grunde, der have ledet til denne Antagelse, i fuldt Maal endnu ere tilstede. Der næst anførte den høitagtede Minister en anden Grund, nemlig, at det fra et militairt Standpunkt var af Bigtighed, at Administrationen havde denne Bemyndigelse; men for det Første tillader jeg mig nu at antage, at der ogsaa er skjænket de militaire Grunde en meget omhyggelig Overveielse ved de Forhandlinger, der have ført til den Lovbestemmelse, som nu gjælder, og at ogsaa de Grunde, som den høitærede Minister ikke saameget anførte som hentydede til, ere skjændte Overveielse; de ere dengang fundne for lette, og jeg skjønner heller ikke, at de nu have den tilbørlige Vægt. Der er imidlertid, forekommer det mig, en Vildfarelse tilstede, som maaskee nærmere kan forklare den Vægt, den høitærede Minister lægger paa sit Lovforslag. Det forekommer mig at skine igjennem hos den høitærede Krigsminister, at han mener, at Loven fordrer, at alle Garnisonsstederne skulle fastsættes paa eengang ved Lov; men det staaer intetsteds i Loven, og jeg vilde ogsaa finde det uhensigtsmæssigt, efter som Forholdene ere, at det skete. Der staaer ingeniunde, at alle Garnisonsstederne skulle fastsættes ved een og samme Lov. Der staaer, at de skulle fastsættes ved Lov, og dette kan og bør, efter som Forholdene ere, forstaaes saaledes, at de skulle fastsættes ved Lov for de forskjellige Brigadefredses Vedkommende, efterhaanden som Forberedelserne mellem Administrationen og de vedkommende Communer ere skredne frem; man vil da, naar der ingen militaire Betænklichkeiten er tilstede for Valget af vedkommende Brigadefredses Garnisonssteder, kunne lade dem fastsætte ved Lov, hvorimod man for de øvrige Brigadefredses Vedkommende kan lade de midlertidige Garnisonssteder bestaae. Naar denne Fortolkning fastholdes, og den er aldeles cor-

rect efter Lovens Ord, vil det ogsaa sees, at man ligesaavel kan komme overens med Communerne om, at de skulle opnaae visse Fordere mod at have Garnison, naar Lovgivningsmagten skal sanctionere Overeenskomsterne, som naar Ministeriet skal det. Der er nemlig meget væsentlige Betænklichkeiten ikke blot fra et militairt Standpunkt ved at lade den til en given Tid bestaaende Krigsbestyrelse bestemme for en længere Tid og saaledes, at det ikke kan forandres uden Regeringens Samtykke, hvor samtlige Garnisonssteder skulle være i hele Landet. Det er derfor Loven fordrer, at de ikke skulle kunne forandres uden ved Lov, det vil sige uden Regeringens senere Samtykke til, at Forandringen skeer. Skulle Garnisonsstederne paa flere Steder i Landet sammentrænges mere end det er forudsat i Hærloven, saa er dette en overordentlig vigtig Sag, som af mange Hensyn tilvisse bør skjænkes en nærmere Overveielse end den, som denne Lov, — med al Agtelse for den Behandling, den har nydt andetsteds — hidtil har faaet og kan faae i den tilbagestaaende Deel af Samlingen. — Foruden dette er der endnu en anden Hovedindvending. Vel siger den høitagtede Krigsminister, at Krigsbestyrelsen ikke har tænkt paa, at der skal opføres storartede Bygninger, men kun de, som ere nødvendige og hensigtsvarende for at Garnisonen kan finde Plads i vedkommende By. Men jeg troer, at man igjennem en Deel Aar har faaet en praktisk Forklaring af, at Krigsbestyrelsen har et andet Begreb om, hvad der er nødvendigt og storartet, end Lovgivningsmagten, og skjøndt jeg indrømmer, at disse Udtryk ikke i enhver Ministers Mund have den samme Charakter, og skjøndt jeg med Tillid tør tage Ordene saaledes, som de naturligen maae forstaaes, naar de udtales af den nuværende høitagtede Krigsminister, kan jeg dog ikke berolige mig derved; men maa vedblivende fastholde, at vi i denne Meddelelse til os, ingensomhelst Garanti have for at ikke Krigsbestyrelsen, naar den ved Loven bemyndiges til selv at bestemme, hvad den anseer for nødvendigt at bygge for de forskjellige Garnisoner, vil komme til at gjøre saa urimelige Fordringer ligeoverfor vedkommende Com-